

Bestemmelsen i § 1 b om toldbeskyttede Industri. Jeg skal dertil føje, at undertiden kan det være meget vanskeligt at sige, om en Industri virkelig er toldbeskyttet, eller den ikke er det. Der er f. Eks. Skibbyggeriet. Det har været Genstand for Disput, om Skibbyggeriet er beskyttet her i Landet, eller det ikke er det. Der er ganske vist en Indførselstold paa Skibe, men Skibbyggerierne paaftaa, at de maa betale saa meget i Told, at det fuldstændig opvejer det. Dernæst kan det, som den ærede Minister alt har bemærket, godt tænkes, at det, som en Fabrik hovedsagelig tilvirker, er en ikke-toldbeskyttet Vare, men at den tillige som en Vigenstand tilvirker en Vare, som er toldbeskyttet, og saa vil den komme ind under den strengeste Regel her efter § 1 b. Jeg skal tage et Eksempel, jeg ved ikke, om det ganske passer: Et Andelsmejeri, der tilvirker Smør. Smørtlivningen er en Industri, der ikke er toldbeskyttet, men hvis det gaar hen og tilvirker lidt Ost, saa kommer det ind under de strengere Regler, for Ostetilvirkningen er jo en beskyttet Industri. Men det er nu ikke det værste. Langt værre, synes jeg, er Bestemmelsen i Lit. h, hvor der ubetinget siges, at der foruden Renten skal ydes et aarligt Bidrag af 2 pCt. af Laanenes oprindelige Beløb. Det vil altsaa sige, at hvis Renten bliver $4\frac{1}{2}$ pCt., hvad der let kan ske, hvis man gør Wilskaarene ugunstige, og navnlig hvis man kalder Kreditforeningen for en Laaneforening, saa skal der til at begynde med betales $4\frac{1}{2}$ pCt. plus 2 pCt., d. v. s. $6\frac{1}{2}$ pCt., og det skal der betales for at faa et endogaa forholdsvis lille Laan. Tror man nu virkelig, at en god Fabrik, et godt industrielt Anlæg, vil indlade sig paa en saa stor Amortisation og en saa høj Rente for at faa et lavt 1ste Prioritets Laan. Nej, saa antager jeg rigtignok, at de virkelig gode Panter kunne arrangere sig bedre andetsteds. Derimod vilde maasse risikable Foretagender, Fabrikker, som ere anlagte paa hurtig Avance og kort Afvikling, maasse gaa ind paa at betale de $6\frac{1}{2}$ pCt. Det forekommer mig, at det kunde overlades til den kommende Direction i denne Forening, ialt Fald med Indenrigsministerens Approbation, at stille mellem de forskellige Panters Godhed i saa Henseende. Lad der blive paalagt nogle Panter en hurtig Amortisation, men lad de gode Panter, om de ønske det, kunne amortisere noget langsommere. At kræve 2 pCt. straks og ubetinget, er jo saa meget mindre nødvendigt, som der i § 3 forlanges, at der skal staves en Garantifond paa 1 Million Kr. eller rettere 500,000 Kr. for hver Afdeling.

Saa har man samtidig dermed i § 1 l. sat Grænsen for, hvad der overhovedet maatte laanes, til 10 Millioner Kr. Reserverfonden skal absolut være mindst 10 pCt. af den løbende Obligationsgæld, og den vil først være naaet til sin fulde Højde ved den yderste Grænse, som Selstabet overhovedet kan naa til. Det vil altsaa med andre Ord sige, at Garantifonden skal bestaa, lige til Selstabet ikke længere kan udvide sig. Det forekommer mig, at der ikke er nogen Grund til at sætte en saadan Grænse for Virksomheden som den, der findes i § 1 l., for det er jo en given Ting, at jo flere Panter, Risikoen bliver fordelt paa, desto mere sikkert bliver hele Foretagendet. Dette Foretagende vil først blive rigtig godt, naar det er naaet op til at udlaane 10 Millioner Kr., og saa skal det stoppe, eller der skal i ethvert Tilfælde en ny Lov til, for at det overhovedet kan gaa videre.

Den højtærede Minister har vist allerede bemærket, at Bestemmelsen i § 1 q.: „At Foreningen skal være traadt i Virksomhed inden den 1ste Januar 1896,“ i ethvert Tilfælde vil gøre ganske umuligt. Der er saadan en Mængde Ting, der skulle bringes i Orden, at maaste selv 2 Aar ikke ville være tilstrækkelige, og her er man gaaet ud fra, at i Løbet af et halvt Aar eller tre Fjerdingaar vil det hele være i Orden. Jeg tror, det er ganske umuligt, men det er jo ikke værd at dvæle ved den Ting, da der rimeligvis ikke bliver noget af hele Loven før 1ste Januar 1896. § 3 med dette meget betydelige Garantifond, der skal staves til Stede, vil vistnok gøre det temmelig umuligt overhovedet at bringe denne Sag til sin Udgang. — Maasse jeg i Tilslutning til den sidste ærede Tale endnu maa gøre den Bemærkning, at der er jo noget besynderligt i, at medens man søger paa enhver Maade fra Lovgivningsmagtens Side og fra Statens Side at støtte og opretholde de øvrige Kreditforeninger, og man endogaa gaar saa vidt, at man forlanger, at Staten skal give Garanti for indtil flere Hundrede Millioner Kroner af deres Obligationer, saa stiller man, naar der bliver Spørgsmaal om at stasse Industri og Haandværk Laan paa gode og billige Wilskaar, Betingelser op, der i Virkeligheden gøre det fuldstændig praktisk umuligt for Industri og Haandværk at faa dette Gode. Man forlanger i ethvert Tilfælde, at den Rente og det Afdrag, der skal betales, skal være langt højere, end der er Tale om i andre Kreditforeninger. Jeg synes ikke, der er nogen Billighed deri. Jeg tillod mig ved en tidligere Lovs Behandling at bemærke, at naar man forlangte